

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Sylvie Šiškeové a soudců Tomáše Kocourka a Evy Šonkové v právní věci žalobkyně: **Z. E.**, zast. JUDr. Michalem Bernardem, Ph.D., advokátem se sídlem Klokotská 103/13, Tábor, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Mariánské náměstí 2/2, Praha 1, za účasti osob zúčastněných na řízení: **I) Rezidence Švehlova s.r.o.**, se sídlem Třebonice ev. č. 110, Praha 5, zast. Mgr. Michaelou Jindrákovou, advokátkou se sídlem Ukrajinská 874/3, Praha 10, a **II) L. P.**, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 7. 2023, č. j. MHMP 1070108/2023, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 24. 7. 2024, č. j. 3 A 95/2023-112,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobkyně ani osoby zúčastněné na řízení **n e m a j í** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Úřad městské části Praha 15 (stavební úřad) rozhodl k žádosti společnosti A-TRIO Residence, a.s. o umístění stavby označené *Polyfunkční dům Švehlova – Hostivařská* (dále „záměr“ či „stavba“). Žalovaný napadeným rozhodnutím zčásti změnil rozhodnutí stavebního úřadu a ve zbytku je potvrdil. Společnost A-TRIO Residence, a.s. později převedla práva a povinnosti k projektové dokumentaci stavby na společnost Rezidence Švehlova s. r. o. [dále „stavebník“; v řízení vystupuje jako osoba zúčastněná na řízení I)].

[2] Proti rozhodnutí žalovaného se žalobkyně bránila u Městského soudu v Praze, který žalobu zamítl.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[3] Žalobkyně (dále „stěžovatelka“) v kasační stížnosti namítla, že správní orgány nereagovaly na námitku ohledně snížení výšky stavby ani na námitku týkající se omezení jejího vlastnického práva. Stavební úřad měl výškovou hladinu stanovit podle § 26 odst. b) Pražských stavebních předpisů. Stěžovatelka je na rozdíl od městského soudu přesvědčena, že správní orgány vypořádaly její námitky nedostatečně. Ohledně posouzení souladu záměru s územním plánem žalovaný pouze odkázal na závazná stanoviska, ale chybí jeho vlastní hodnocení. Podle městského soudu je však napadené rozhodnutí i v tomto ohledu dostatečně odůvodněné. Městský soud také chybně posoudil výškovou hladinu v okolí záměru. V těsné blízkosti stavby se žádné vyšší budovy nenacházejí. Charakter území nelze posuzovat tak široce, jak to činí žalovaný i městský soud. Stěžovatelka nesouhlasí také s tím, že městský soud odmítl provést důkaz odborným vyjádřením PhDr. L. J., Ph.D., který navrhl.

[4] Dále stěžovatelka namítla, že stavba především v zimním období zastíní domy v okolí. Také naruší soukromí a pohodu bydlení stávajících obyvatel, neboť rezidenti bytového domu uvidí z bezprostřední blízkosti do oken jejich domů a na pozemky. Současnou zástavbu většinově tvoří rodinné domy. Záměr je však bytovým domem s pěti nadzemními podlažími; počtem pater neodpovídá budovám v okolí.

[5] Podle stěžovatelky městský soud nedostatečně vyhodnotil, zda je stavba včetně svých vlivů přiměřená poměrům. Stavba výrazně zastíní stěžovatelčiny pozemky, což nebylo řešeno. Městský soud převzal tvrzení, že tyto pozemky nejsou využívány k rekreaci, ale ke stání automobilů. Pozemek je fakticky zahradou, v tomto duchu je nutné s ním nakládat a posuzovat jej jako plochu určenou k rekreaci. Stěžovatelka nesouhlasí ani se závěrem, že ke ztrátě soukromí nedojde nad míru přiměřenou poměrům.

[6] Stěžovatelka dále namítla, že navýšení hlukové zátěže v důsledku zvýšení individuální automobilové dopravy způsobí překročení hlukových limitů. Akustická studie nevychází z aktuálních dat. Bez relevantní opory je tvrzení městského soudu, že by s ohledem na závěry akustické studie z roku 2020 ani případná nová akustická studie nezměnila stěžejní závěr o snížení hlukové zátěže v důsledku vybudování stavby. Stěžovatelka nesouhlasí ani s tvrzením městského soudu, že se doprava nepřipustně nenavýší. V územním rozhodnutí je také stanoven nedostatečný počet parkovacích míst.

[7] Podle stěžovatelky pozbyla platnosti stanoviska správců sítí a také závazná stanoviska dotčených orgánů. To, že stanoviska pozbyla platnosti již před vydáním rozhodnutí stavebního úřadu, nelze zhojit v odvolacím řízení jejich pouhým doplněním. K tomu stěžovatelka odkázala na rozsudky Městského soudu v Praze ze dne 6. 6. 2024, č. j. 15 A 72/2022-505, nebo ze dne 30. 10. 2023, č. j. 10 A 75/2022-351, a na rozsudky NSS ze dne 15. 7. 2020, č. j. 4 As 68/2020-53, bod 30, ze dne 6. 2. 2008, č. j. 6 As 37/2006-122, ze dne 29. 8. 2019, č. j. 4 As 207/2019-42, ze dne 9. 3. 2005, č. j. 3 As 33/2004-68, a ze dne 13. 12. 2018, č. j. 6 As 410/2017-29.

pokračování

[8] Městský soud se podle stěžovatelky nezabýval námitkou, že stavební úřad po úmrtí jednoho z účastníků vzal za účastníka řízení možného dědice a nevyčkal závěrů dědického řízení.

[9] Stěžovatelka nesouhlasí ani s tím, že měla upřesnit, s jakými podklady ji stavební úřad v rozporu s § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, neseznámil a jaký měla tato okolnost vliv na územní rozhodnutí. To, že dokument *Intenzita dopravy* pro rok 2017, 2020 a 2025 byl podkladem pro zpracování akustické studie, neznamená, že nebyl podkladem územního rozhodnutí. Stěžovatelka navrhla provedení důkazu dopravní studií dané lokality, ale městský soud se tímto návrhem nezabýval.

[10] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti upozornil, že stěžovatelka v kasační stížnosti pouze opakuje argumentaci, kterou uplatnila v odvolání a v žalobě.

[11] Osoba zúčastněná na řízení I) se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

[12] Osoba zúčastněná na řízení II) ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že stavba neúměrně překračuje výškovou hladinu v lokalitě i limity hluku. Lze očekávat výrazný nárůst dopravy, dopravních nehod i problémů s parkováním. Nadřízené dotčené orgány v rámci potvrzení či změny závazných stanovisek dostatečně nevypořádaly námitky odvolatelů. Osoba zúčastněná na řízení II) také nesouhlasí s likvidací vzrostlých dřevin, jež budou nahrazeny menším množstvím stromů.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[13] Nejvyšší správní soud (NSS) se nejprve zabýval přípustností kasačních námitek. Kasační stížnost lze podat jen z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále „s. ř. s.“). Kasační stížnost podaná z jiných důvodů, než jsou uvedeny v tomto ustanovení, je nepřipustná podle § 104 odst. 4 s. ř. s. Stěžovatel musí reagovat na argumentaci krajského (městského) soudu a namítat, z jakých důvodů jsou závěry obsažené v napadeném rozsudku nesprávné. Pokud tak neučiní a pouze znovu zopakuje námitky, které uplatnil v řízení před krajským soudem, aniž by reflektoval argumentaci krajského soudu, pak za předpokladu, že uvedené námitky krajský soud vypořádal a nelze v jejich opakování spatřovat setrvání na dříve vznesené argumentaci, která je nadále schopná obstát proti závěrům krajského soudu, nejsou takové námitky přípustné (usnesení NSS ze dne 10. 9. 2009, č. j. 7 Afs 106/2009-77, č. 2103/2010 Sb. NSS, ze dne 15. 9. 2009, č. j. 6 Ads 113/2009-43, nebo ze dne 14. 6. 2016, č. j. 1 As 271/2015-36).

[14] NSS zjistil, že část kasační argumentace, v níž stěžovatelka upozorňuje na nesprávné závěry městského soudu ve vztahu k souladu záměru s územním plánem, přiměřenosti místním poměrům, nadměrné výšce, nepřiměřenému zastínění, ztrátě soukromí, dopravní zatíženosti území, překročení hlukových limitů, nedostatečnému počtu parkovacích míst a zčásti i ohledně neplatnosti závazných stanovisek představuje nepřipustné kasační námitky ve smyslu výše uvedeného. V zásadě shodná tvrzení totiž stěžovatelka uplatnila v žalobě a městský soud na ně podrobně reagoval. Stěžovatelka v kasační stížnosti pouze označuje

závěry městského soudu za chybné či nesprávné, nepředkládá ale věcnou polemiku s tím, jak městský soud její žalobní námitky vypořádal.

[15] Městský soud se otázkou souladu záměru s územním plánem a výšky záměru zabýval v bodech 24 až 33 napadeného rozsudku. Z rozhodnutí žalovaného i z napadeného rozsudku plyne, že vymezená lokalita nemá jednotné pojetí výškových hladin. Správní orgány tak stanovily výškovou hladinu postupem podle § 25 odst. 2 Pražských stavebních předpisů. Stěžovatelka v žalobě i v kasační stížnosti považuje posuzovanou lokalitu za příliš širokou. Tvrdí, že neomezeným poloměrem od stavby lze do posouzení zahrnout i vzdálené vysokopodlažní stavby a tím zkreslit charakter území. Nezpochybňuje však konkrétní rozmezí, v němž žalovaný výškovou hladinu posuzoval, ani netvrdí, proč je konkrétní zvolené rozmezí příliš široké. Lokalita přitom není vymezena neomezeně, ale ulicemi Z. p., M., S., železniční tratí a dále ulicemi U H. n., P. a Š. Městský soud uvedl, že se v lokalitě nachází několik bytových domů s vyšší podlažností, než má navrhovaný záměr, a jmenoval konkrétní příklady. Posouzení výškové hladiny a souladu záměru s charakterem území z hlediska podlažnosti staveb označil za logické a srozumitelné. Stěžovatelka však v žalobě ani v kasační stížnosti konkrétně nezpochybnula závěr, že se v posuzované lokalitě nachází stavby spadající do různých výškových hladin včetně staveb vyšších než oba navrhované objekty záměru. K vypořádání této žalobní námitky ze strany městského soudu stěžovatelka v kasační stížnosti nepředložila věcnou argumentaci, a námitka je proto nepřijatelná (§ 104 odst. 4 s. ř. s.).

[16] K námitce nepřiměřeného zastínění městský soud v bodech 43 až 48 svého rozsudku uvedl, že právní předpisy nestanoví maximální míru zastínění pozemků jako při posuzování požadavků na osvětlení obytných místností. Zastínění stěžovatelčina pozemku posoudila studie *Vliv nové výstavby na zastínění sousedních pozemků (zahrad)* z ledna 2023, která vychází z normy ČSN 73 4301. Záměr podle ní ovlivňuje stěžovatelčin pozemek v míře vyhovující normě. Podle městského soudu studie ve svých výpočtech zohlednila plochy pozemků podle katastru nemovitostí bez zpevněných ploch a zkolaudovaných objektů. Ani částečné vydláždění zahrady nemůže bez dalšího vést k závěru, že tato plocha není využívána k rekreaci. Městský soud vyšel z toho, že stěžovatelka v žalobě netvrdila ani nedokládala, že pokud by žalovaný zohlednil celý její pozemek včetně zpevněných ploch, nebyly by požadavky normy naplněny. Ze studie zastínění takový závěr neplyne. Stěžovatelka obtěžování zastíněním nad míru přiměřenou poměrům ani jinak nedoložila. K těmto závěrům městského soudu stěžovatelka v kasační stížnosti pouze obecně uvedla, že s nimi nesouhlasí, a tvrdí, že tuto otázku posoudil nedostatečně; i tato námitka je nepřijatelná podle § 104 odst. 4 s. ř. s.

[17] K námitce ztráty soukromí městský soud v bodech 54 až 57 uvedl, že stěžovatelka nemohla očekávat, že na pozemcích v sousedství nikdy nevznikne žádná stavba. Plánované objekty o pěti nadzemních podlažích nejsou tak excesivní povahy. Podle městského soudu je přiměřené požadovat, aby stěžovatelka snášela pohledy z plánovaných budov. Stěžovatelka neprokázala, že by místní poměry v lokalitě pohledy do zahrady vylučovaly. Také kasační námitka směřující proti tomuto závěru městského soudu je pouze obecně formulovaná, a tedy nepřijatelná (§ 104 odst. 4 s. ř. s.).

pokračování

[18] Ve vztahu k dopravní zátěži v území nelze podle městského soudu očekávat, že by záměr s plánovaným počtem 97 parkovacích stání nepřipustně navýšil dopravu. Podle akustické studie ze dne 3. 9. 2020 se předpokládá pohyb 216 vozidel za 24 hodin. Průjezd obsluhy pro stavbu ani vybudování záměru nezhorší plynulost ani bezpečnost provozu v okolních ulicích či bezpečnost uživatelů MHD. V otázce překročení hlukových limitů se městský soud zabýval námitkou stěžovatelky ohledně neaktuálnosti akustické studie. Podle městského soudu akustická studie sice vychází z dat z roku 2017, avšak obsahuje výpočty pro rok 2020 a výhledový stav pro rok 2025. Z výpočtů plyne, že výstavbou záměru se sníží hluková zátěž, a to vlivem stínění hmotou budov. Stavba totiž zastíní hluk z rušné ulice Š. S ohledem na to lze dovodit, že ani případná nová akustická studie by nezměnila stěžejní závěr, že výstavbou záměru se hluková zátěž žalobkyně sníží, nikoli zvýší. Stěžovatelka v kasační stížnosti namítla, že závěry městského soudu nejsou přezkoumatelné. Tato námitka je přípustná a NSS se jí bude zabývat v další části tohoto rozsudku. Jinak stěžovatelka v této části kasační stížnosti pouze obecně nesouhlasí se závěry městského soudu vyslovenými v bodech 62 až 68 napadeného rozsudku a opakuje žalobní argumentaci. Také nesouhlas s tím, že závěry o dopravní zatíženosti nesprávně vychází z počtu parkovacích míst, stěžovatelka vyjadřovala již v žalobě i v odvolání. Rovněž kasační námitka směřující proti tomuto závěru městského soudu je zčásti obecně formulovaná, zčásti opakuje žalobní argumentaci, a proto je nepřipustná (§ 104 odst. 4 s. ř. s.).

[19] K nedostatečnému počtu parkovacích míst stěžovatelka v kasační stížnosti namítla, že jejich počet měl být posouzen nejen na základě Pražských stavebních předpisů, ale též podle odhadu počtu obyvatel i vozidel, které přibydou vlastníkům jednotek. Totožnou námitku uplatnila v žalobě. Městský soud k ní v bodech 69 až 72 napadeného rozsudku uvedl, že stěžovatelka nezpochybňuje správnost výpočtu provedeného žalovaným v napadeném rozhodnutí a výpočtu uvedeného v Souhrnné technické zprávě. Námitka vychází pouze ze stěžovatelčina subjektivního pocitu, že počet parkovacích míst nebude pro obyvatele domu stačit, což nemůže být důvodem zrušení napadeného rozhodnutí. Městský soud odkázal na přílohu 1 Souhrnné technické zprávy, bod B.4.3, obsahující tabulku výpočtu potřebného počtu stání podle Pražských stavebních předpisů. Ta zohledňuje i počet bytů. Žalovaný na s. 16 napadeného rozhodnutí na tento výpočet odkázal, a tedy zohlednil počet plánovaných bytových jednotek.

[20] Stěžovatelka k tomu v kasační stížnosti namítla, že městský soud ignoroval způsob, jakým dospěla k počtu parkovacích míst. Vycházela přitom z obecně známých informací a poměrů týkajících se parkování v Praze a ze zkušeností z podobných staveb na tomto místě. Podle NSS tím však stěžovatelka nereagovala na závěr městského soudu, že tvrzení o nedostatečnosti parkovacích míst vychází pouze z jejího subjektivního pocitu. Ani v kasační stížnosti netvrdila ani nedoložila nic, co by mohlo svědčit o tom, že je její závěr podložen něčím jiným než právě subjektivní úvahou. Také zde tedy stěžovatelka ustrnula na pouhém vyjádření nesouhlasu s městským soudem a i tato část její kasační argumentace je nepřipustná (§ 104 odst. 4 s. ř. s.).

[21] Určité predestření konkurující polemiky vůči obsahu rozsudku městského soudu NSS nalezl ohledně namítané nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku a neprovedení důkazů, které stěžovatelka městskému soudu navrhovala. Přípustnou kasační argumentaci představuje dále námitka nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného, tvrzení

stěžovatelky, že v době rozhodování nebyla veškerá stanoviska aktuální a stavební úřad tak rozhodoval na základě neplatných, resp. neúplných podkladů, tedy v rozporu s § 86 odst. 2 písm. c) stavebního zákona, a že toto pochybení má vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, zasahuje do hmotných a procesních práv stěžovatelky a městský soud k takové námitce měl z úřední povinnosti přihlédnout. Přípustná je také námitka směřující proti závěru městského soudu ohledně počtu parkovacích míst a nedodržení postupu podle § 36 odst. 3 správního řádu.

[22] Kasační stížnost je tedy, alespoň v části kasačních námitek, přípustná. Není však důvodná.

[23] K námitce nepřezkoumatelnosti rozsudku městského soudu odkazuje NSS na svou judikaturu (rozsudky ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS, či ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44, č. 689/2005 Sb. NSS). NSS shledal, že se městský soud dostatečně věnoval všem žalobním bodům a předeštel k nim logickou a ucelenou argumentaci.

[24] Stěžovatelka konkrétně namítá, že není zřejmé, z jakých dat vycházel městský soud při hodnocení hlukové zátěže. Podle NSS je však z bodů 66 a 67 napadeného rozsudku patrné, že městský soud vycházel z akustické studie z roku 2020. Dále se podle stěžovatelky městský soud nezabýval její námitkou, že do územního řízení nelze přibrat možné dědice místo zemřelých účastníků řízení. Tuto námitku však městský soud vypořádal v bodech 90 a 91 svého rozsudku. Také žalobní námitku nepřiměřeného zastínění městský soud vypořádal v bodech 39 až 48 napadeného rozsudku.

[25] Podle stěžovatelky městský soud nepřezkoumatelně vypořádal i námitku týkající se neplatnosti stanovisek správců sítí a dotčených orgánů. Rovněž touto žalobní argumentací se městský soud zabýval (body 73 a 74 jeho rozsudku). Městský soud se ztotožnil s žalovaným, že doplněním aktuálních podkladů v odvolacím řízení došlo ke zhojení případného pochybení stavebního úřadu. Nedoplnění aktuálních stanovisek v době rozhodování stavebního úřadu nepředstavuje v nyní projednávané věci takové pochybení, které by mohlo mít vliv na zákonnost řízení a rozhodnutí ve věci samé. NSS považuje tento závěr městského soudu za přezkoumatelný. Platí totiž, že je-li rozhodnutí žalovaného důkladné, je z něj zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský (městský) soud k jiným závěrům, není praktické a ani časově úsporné zdlouhavě a týmiž nebo jinými slovy říkat totéž. Naopak je vhodné správné závěry si přisvojit se souhlasnou poznámkou (rozsudek NSS ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, č. 1350/2007 Sb. NSS). Smyslem soudního přezkumu totiž není stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené (rozsudky NSS ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, či ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012-47).

[26] Stěžovatelka také namítla, že městský soud neprovedl k důkazu vyjádření odborníka, které předložila. Městský soud tento důkaz neprovedl pro nadbytečnost (bod 34 napadeného rozsudku). Jelikož byl závěr žalovaného dostatečně a přesvědčivě odůvodněný, neshledal městský soud důvod žádat odborné vyjádření ani ustanovit znalce. Z důkazního návrhu nevyplývá, že by PhDr. J. byl znalcem v příslušném oboru, či že by jeho vyjádření bylo

pokračování

odborným vyjádřením ve smyslu § 127 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád. Stěžovatelka v kasační stížnosti namítla, že z důvodu odborného zaměření PhDr. J. měl městský soud jeho vyjádření provést jako důkaz.

[27] Podle § 52 odst. 1 s. ř. s. *soud rozhodne, které z navržených důkazů provede, a může provést i důkazy jiné*. Soud není povinen provést všechny důkazy navrhované účastníkem řízení, avšak je vždy povinen odůvodnit, z jakých důvodů navrhovaný důkaz neprovedl (rozsudky NSS ze dne 1. 4. 2008, č. j. 9 Azs 15/2008-108, ze dne 28. 5. 2009, č. j. 6 Azs 26/2009-100, ze dne 2. 9. 2009, č. j. 2 Azs 26/2009-123, či ze dne 15. 12. 2011, č. j. 1 As 84/2010-72). Na splnění těchto podmínek je nutné trvat, neboť jsou zárukou práva na spravedlivý proces (rozsudek NSS ze dne 15. 12. 2011, č. j. 1 As 84/2010-72). V opačném případě jde o tzv. opomenutý důkaz, jenž zakládá nepřezkoumatelnost rozhodnutí (rozsudek NSS ze dne 30. 5. 2008, č. j. 4 As 21/2007-80). Odmítnutí provedení důkazu může být odůvodněno jeho nadbytečností, a to tehdy, byla-li již skutečnost, která má být dokazována, v dosavadním řízení bez důvodných pochybností postavena na jisto (rozsudek NSS ze dne 28. 4. 2005, č. j. 5 Afs 147/2004-89). Podle NSS postupoval městský soud v souladu s citovanými judikaturními požadavky. Městský soud shledal navrhovaný důkaz odborným vyjádřením PhDr. J. nadbytečným, a tento závěr adekvátně odůvodnil.

[28] Městský soud se dále podle stěžovatelky nezabýval jejím návrhem na provedení důkazu dopravní studií dané lokality, který v žalobě navrhla ve vztahu k námitce dopravní zátěže v lokalitě, a vyjádřila nesouhlas se závěry neaktuální akustické studie. Proto stěžovatelka požadovala vypracovat dopravní studii, jež by důkladně posoudila dopravní zatíženost lokality, k čemuž nedošlo. Městský soud v bodě 63 napadeného rozsudku uvedl, že *„realizací záměru s plánovaným počtem 97 parkovacích stání nelze očekávat, že by došlo k nepřípustnému navýšení dopravy oproti stávající situaci. Z akustické studie ze dne 3. 9. 2020 plyne, že se předpokládá pohyb 216 vozidel (108 příjezdů a 108 odjezdů) za 24 hodin. Průjezdem obsluhy pro stavbu ani vybudováním plánovaného záměru nemá dojít ke zhoršení plynulosti ani bezpečnosti provozu v okolních ulicích. Z obsahu správního spisu nevyplývá ani zhoršení bezpečnosti uživatelů MHD.“* Městský soud tedy považoval dopravní zátěž za dostatečně posouzenou. Při tom vycházel z akustické studie z roku 2020. Uvedl, že i když akustická studie vychází z dat z roku 2017, obsahuje výpočty pro rok 2020 a výhledový stav pro rok 2025.

[29] NSS zjistil, že stěžovatelka v řízení před městským soudem žádnou konkrétní studii dopravního zatížení nedoložila. V žalobě se tedy po městském soudu domáhala, aby sám nechal vypracovat odborný podklad. Obecný odkaz na důkazy, jejichž provedení bylo požadováno dříve ve správním řízení, nelze považovat za řádné uplatnění důkazního návrhu (rozsudek NSS ze dne 8. 12. 2020, č. j. 2 As 243/2020-26, bod 16). Takto obecně formulovaný návrh důkazu, jako učinila stěžovatelka ohledně dopravní studie, tedy nelze považovat za řádný. Ze závěrů městského soudu citovaných výše v bodě [29] nadto plyne, že problematiku dopravního zatížení považoval za dostatečně posouzenou již na základě podkladů obsažených ve správním spise. Jakkoli by bylo obecně vhodnější, aby se městský soud k návrhu stěžovatelky, byť nedostatečně formulovanému, alespoň stručně vyjádřil, za dané situace podle NSS jeho postup nemá vliv na zákonnost napadeného rozsudku.

[30] Stěžovatelka v kasační stížnosti namítla také nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného. O nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů se jedná zejména tehdy, opomene-li správní orgán na námitku účastníka zcela (tedy i implicitně) reagovat (rozsudek NSS ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64). Naopak, pokud se správní orgán podstatou námitky řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky, o nepřezkoumatelné rozhodnutí se nejedná. Správní orgány nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí (nález Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, a rozsudky NSS ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014-43, či ze dne 27. 2. 2019, č. j. 8 Afs 267/2017-38).

[31] Nepřezkoumatelností rozhodnutí žalovaného se městský soud zabýval v bodech 14 až 23 napadeného rozsudku. Stěžovatelka tvrdí, že se žalovaný dostatečně nevypořádal s jejími námitkami týkajícími se výškové hladiny umisťované stavby a zásahů do jejího vlastnického práva. Podle městského soudu žalovaný podrobně, srozumitelně a přehledně vysvětlil, že stavba odpovídá regulované výškové hladině (s. 10 až 12 napadeného rozhodnutí). Také se pečlivě zabýval vlivy stavby a tím způsobeným omezením vlastnického práva stěžovatelky. S tímto závěrem městského soudu se NSS ztotožnil. Není pravdou, jak tvrdí stěžovatelka, že žalovaný pouze uvedl, že s danou problematikou (stanovení výškové hladiny) „nemůže nic dělat“. Žalovaný vyšel ze závazných stanovisek dotčených orgánů, stanovil výškové hladiny stavby a logicky, srozumitelně a přehledně vysvětlil svůj postup.

[32] Dále stěžovatelka nesouhlasila s tím, že žalovaný pouze odkázal na závazná stanoviska dotčených orgánů a sám neposoudil otázky v nich hodnocené. Městský soud v bodě 26 napadeného rozsudku uvedl, že žalovaný se námitkami stěžovatelky ohledně souladu záměru s územním plánem a výšky záměru důsledně vypořádal na s. 9 až 12 napadeného rozhodnutí, své závěry podrobně odůvodnil a vysvětlil. Soulad záměru s charakterem území žalovaný posuzoval z hlediska podlažnosti staveb, regulované výšky a střešní krajiny ve vymezené lokalitě. NSS k tomu uvádí, že podle § 149 odst. 1 správního řádu není závazné stanovisko samostatným rozhodnutím ve správním řízení, jeho obsah je však závazný pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu. Závazné stanovisko je podkladem pro vydání rozhodnutí, u něhož neplatí zásada volného hodnocení důkazů podle § 50 odst. 4 správního řádu. Závazné stanovisko ovlivňuje výrok rozhodnutí správního orgánu. Stavební úřad ani žalovaný tedy otázky, které hodnotily dotčené orgány, ani nemohly posoudit samy. Žalovaný vyšel ze závazných stanovisek dotčených orgánů a v souladu s § 26 odst. b) Pražských stavebních předpisů stanovil výškovou hladinu, své závěry přitom i podle názoru kasačního soudu podrobně a srozumitelně odůvodnil.

[33] NSS se dále bude zabývat námitkou, že stavebník nedoložil všechna platná stanoviska již během řízení v prvním stupni a stavební úřad tak rozhodoval v rozporu s § 86 odst. 2 písm. c) stavebního zákona na základě neúplných podkladů, a nesouhlasem stěžovatelky se závěrem městského soudu, že toto pochybení nemá vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí a nezasahuje do jejích hmotných a procesních práv. K tomu NSS konstatuje, že správní řízení představuje až do vydání rozhodnutí jeden celek, tedy totéž řízení zahrnuje jak řízení odehrávající se před správním orgánem prvního stupně, tak i případné odvolací řízení (rozsudek NSS ze dne 31. 8. 2009, č. j. 4 Ads 86/2008-198). Z ničeho neplyne, že by

pokračování

určité skutečnosti musely být zjišťovány a určité listiny musely být předkládány pouze na prvním stupni či že by se případné opomenutí orgánu prvního stupně obstatat listiny nedalo napravit v odvolacím řízení (rozsudek NSS ze dne 18. 4. 2018, č. j. 10 As 211/2017-47). NSS se ve své judikatuře také věnoval procesnímu postupu ochrany práv účastníků řízení proti závazným stanoviskům, která byla doložena až v odvolacím řízení (rozsudky ze dne 18. 4. 2024, č. j. 9 As 52/2024-32, a ze dne 22. 1. 2025, č. j. 2 As 117/2024-27). Stěžovatelka v této části kasační stížnosti citovala na podporu své argumentace několik rozsudků správních soudů, které však nemohou vyvrátit závěry městského soudu. Týkají se totiž souhlasu podle § 184a zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), nebo aktivní žalobní legitimace, nikoli otázky, zda má doložení některých podkladů až v řízení o odvolání vliv na zákonnost územního rozhodnutí. Jinými slovy, z žádného ze soudních rozhodnutí citovaných stěžovatelkou neplyne, že by stavebník nemohl některé podklady doložit až v odvolacím řízení. Stěžovatelka sice namítla, že postup stavebního úřadu do jejích hmotných a procesních práv zasahuje, nicméně neupřesnila, do kterých a jakým konkrétním způsobem, pouze odkázala na nepřiléhavou judikaturu.

[34] Stěžovatelka také namítla, že stavební úřad jí v rozporu s § 36 odst. 3 správního řádu neumožnil se vyjádřit k dokumentu obsahujícímu data o intenzitě dopravy zpracovanému Technickou správou komunikací hlavního města Prahy pro roky 2017, 2020 a 2025, ačkoli na něm postavil odůvodnění svého rozhodnutí. V kasační stížnosti stěžovatelka nesouhlasila se závěrem městského soudu, podle něhož měla povinnost vysvětlit, jaký vliv měla tato skutečnost na meritorní rozhodnutí. Tvrdí, že se s podkladem nemohla seznámit, a proto nemůže ani zhodnotit, jaký mohla mít jeho absence vliv na výsledek řízení.

[35] Stěžovatelka již v odvolání proti územnímu rozhodnutí namítala, že stavební úřad odkazuje na dokument obsahující posouzení intenzity dopravy zpracované Technickou správou komunikací hlavního města Prahy, avšak tento dokument není ve správním spise a stěžovatelka s ním nebyla seznámena. Stavební úřad na s. 28 a 29 územního rozhodnutí uvedl, že stavebník doložil akustickou studii, *kteřá pro výpočet hlukové zátěže použila intenzity dopravy zpracované Technickou správou komunikací hl. m. Prahy pro rok 2017, 2020 a 2025*. Stěžovatelka k odvolání přiložila mimo jiné listinu označenou jako „*Intenzita dopravy – výňatek z profilového průzkumu TSK z roku 2020*“.

[36] Městský soud odkázal na to, že žalovaný stejnou námitku vypořádal na s. 21 svého rozhodnutí. Tam uvedl, že dokument obsahující data o intenzitě dopravy sloužil pro zpracování akustické studie, jež byla jedním z podkladů rozhodnutí a je součástí správního spisu. Zmíněný dokument součástí správního spisu není. Podle městského soudu musela stěžovatelka v souladu s judikaturou popsat, co by se změnilo v případě, pokud by k takové procesní vadě nedošlo; k tomu odkázal na rozsudek NSS ze dne 15. 3. 2024, č. j. 5 As 342/2022-30, bod 25. NSS v něm dospěl k závěru, že pro úspěšnost námitky nemožnosti se seznámit s podklady a vyjádřit se k nim je nezbytné, aby žalobce upřesnil, které podklady neměl k dispozici, i to, jakým způsobem toto pochybení mohlo ovlivnit vydané rozhodnutí. Městský soud tedy tuto žalobní námitku shledal nedůvodnou v souladu s judikaturou NSS. Kasační soud pak s tímto vypořádáním souhlasí a dodává, že bylo přiměřené po stěžovatelce takové upřesnění požadovat.

[37] V návaznosti na to se NSS neztotožnil ani s tvrzením stěžovatelky, že jelikož nebyla s podkladem seznámena, nemohla zhodnotit, jaký mohla mít jeho absence vliv na výsledek řízení. Podle městského soudu žalovaný vysvětlil, že jedním z podkladů pro rozhodnutí byla akustická studie, která mj. vycházela z informací o současné dopravě, tj. z dokumentu obsahujícího data o intenzitě dopravy. Tento dokument je veřejně dostupný na webových stránkách Technické správy komunikací hlavního města Prahy. Stěžovatelka se s podkladem pro akustickou studii seznámit mohla, a s ohledem na to, že jeho výňatek přiložila k odvolání, tak patrně i učinila. Ani tato kasační námitka tedy není důvodná.

IV. Závěr a náklady řízení

[38] NSS ze shora uvedených důvodů zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta poslední s. ř. s.).

[39] Neúspěšná stěžovatelka nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovanému nevznikly náklady nad rámec běžné úřední činnosti. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 5 ve spojení s § 120 s. ř. s.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. července 2025

Sylva Šiškeová
předsedkyně senátu